

15 AUGUSTUS 1926

No. 16

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Want ik weet, dat mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste
over het stof opstaan. Job 19 : 25

REDEVOERING GEHOUDEN IN DE ZES EN NEGENTIGSTE JAARLIJKSCHE CONFERENTIE DOOR OUDERLING O. F. WHITNEY.

Het kiezen van de leus: „Wij behartigen een persoonlijke getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus” door de Ouderlinge Ontwikkelings-Vereenigingen, was op een zeer geschikten tijd. Want het komt op een tijd, wanneer de vraag betreffende de goddelijkheid van Christus veel besproken wordt. Iemand heeft op geestige wijze opgemerkt, dat de automobiel het menschdom snelijk verdeelt in twee klassen — de vlugge levenden en de dooden. Evenzoo, alhoewel op grootelijksch verschillende wijze, verdeelt het dispuut over de goddelijkheid van Jezus van Nazareth de Christen-wereld in twee tegenover elkander staande, strijdende kampen — de zoogenaamde Fundamentalisten en Modernisten.

De Fundamentalisten, waaronder ik mijzelf en alle heiligen der laatste dagen reken, in algemeenen zin, zijn diegenen, die zich houden aan het oude en vastgestelde geloof, dat Jezus Christus in werkelijkheid de Zoon van God was, uit een maagd geboren; dat Hij de Bewerker van de opstanding was, de Gever van het eeuwige leven en tevens een Werker van wonderen. Wij gelooven stellig dat Hij op het water wandelde, water in wijn veranderde, de zieken genas, duivelen uitwierp, het gezicht gaf aan de blinden, de kreupelen deed loopen en vele andere machtige en wonderbaarlijke werken verrichtte en die allen deed door middel van de Goddelijke kracht die in Hem was.

De Modernisten, die zichzelf beschouwen als meergevorderde denkers, als de intellectueele „Vlugge levenden”, terwijl hun tegenstanders de geestelijk „dooden” zijn, beschouwen Jezus als een

goed en groot man, den wijsten en edelsten leeraar, dien de wereld ooit gekend heeft. Maar zij verwerpen de bewering, dat Hij een Wonder-werker was of de Bewerker en Gever van het eeuwige leven. Zij verloochenen niet bepaald het feit, dat Hij een wonder zou kunnen gedaan hebben, had Hij zulks gewild; zij zijn eenvoudig niet overtuigd dat Hij het kon of deed. Dit, geloof ik, is een eerlijke verklaring van hun standpunt.

Vele jaren geleden, toen ik wijk-bisschop in deze stad was, werd er op zekeren Zondagavond een Kindergarde-Conferentie gehouden in het wijkgebouw. Eén van de zusters, de kleine peuntjes om haar heen vergaderend op het platform, vertelde hen van de gebeurtenis waar Jezus de menigte voedde op een wonderbaarlijke wijze, zooals het vermeld wordt in het Nieuwe Testament. Eén van de moeders, verlangend dat de les indruk zou maken op haar kleinen zoon, stelde hem er zekere vragen over op den weg naar huis dien avond. „Wat heeft Zuster Blank ons vanavond verteld?” De knaap antwoordde: „Zij vertelde ons hoe de Zaligmaker de menschen voedde.” „Hoeveel menschen?” „Vijf duizend.” „En waarmede voedde hij ze?” „Vijf brooden en twee visschen.” „Welnu”, sprak de moeder, „hoe veronderstel je dat Hij dat doen kon?” De kleine baas peinsde voor een oogenblik en riep toen uit: „Wel, ik geloof niet dat de menschen in het midden iets gekregen hebben!”

Hij was Modernist. Hij geloofde niet in wonderen. Hij beseft niet dat deze wonderbaarlijke daad gedaan was door goddelijke macht. Zijn kinderlijk brein kon het verschil niet omvatten — het ontzaglijk groot verschil tusschen het alvermogen van den Almachtigen God en de nietigheid van den sterfelijken mensch. Dezelfde kwaal heerscht onder vele van de groote kinderen in dezen tegenwoordigen tijd.

Van diegenen, die de goddelijkheid van Jezus Christus betwijfelen, kan haast niet gevergd worden dat zij gelooven zouden in de wonderbaarlijke werken, door Hem verricht. Maar zij, die Hem aannemen als den Zoon van God, kunnen eveneens Zijn wonderen aannemen en dus wordt het vraagstuk eenvoudig opgelost door de wet van oorzaak en gevolg.

Menschen zeggen dat zij niet gelooven in wonderen, omdat zij tegenstrijdig met de natuurwetten zijn. „Wat zijn de natuurwetten?” vraagt Carlyle en beantwoordt zijn eigen vraag op deze wijze: „Het verrijzen van een mensch uit de dooden zoude voor mij geen overtreding van deze wetten zijn, doch een bevestiging, indien een zeer diepere wet, waarin nu pas onderzocht wordt en door geestelijke kracht, zooals de anderen, op ons zoude werken met haar stoffelijke kracht”.

„Maar”, roept een verlichte klas, „is het niet de diepste wet der Natuur, dat zij standvastig zou zijn?” „Is de machine van het heelal niet gezet om te werken volgens onveranderlijke wetten?”

Waarschijnlijk genoeg, goede vrienden. *** En nu stel ik ook de oude vraag aan u, n.l. wat toch wel diezelfde onveranderlijke wetten, het volledige wetboek der Natuur vormende, mogen zijn.

„Zij staan geschreven in onze werken der wetenschap”, zegt u, „in het verzamelde verslag van des menschen ondervinding.” Was de mensch dan met zijn ondervinding aanwezig bij de schepping, om te zien hoe het alles gebeurde? Hebben eenige van de diepst wetenschappelijke wijsgeeren ooit naar het fundament van het heelal gedoken en daar alles gemeten? Heeft de Maker hen ooit geraadpleegd, zoodat zij het grondplan van het onbegrijpelijke Geheel gelezen hebben en kunnen zeggen: „Dit staat daarin geschreven en anders niets!” Helaas, op geen wijze!

„Het voorntje kan misschien bekend zijn met ieder schelpje en spleet, met de kwaliteit en elke gebeurtenis in zijn kleinen stroom; maar verstaat de voorn het getij van den oceaan en de geregelde stroomingen; de passaatwinden en moessons, de maansverduisteringen, alle welke den toestand van het stroompje regelen, welke toestand van tijd tot tijd (wonderlijk genoeg!) geheel van streek en zelfs tegenstrijdig kan zijn? Zulk een voorn is de mensch; zijn stroompje is deze planeet, de aarde; zijn oceaan het onmetelijk heelal; zijn moessons en geregelde stroomingen de geheimzinnige kracht van Voorzienigheid van eeuwigheid tot eeuwigheid.” (Sartor Resartus.)

Slechts behoef ik tot deze meesterlijke wetenschappelijke verdediging te voegen, dat iemand dit vraagstuk op een treurige wijze zou vernederen indien hij zoude zeggen: „Omdat ik een zeker ding niet kan doen, daarom kan het niet gedaan worden; ik kan geen wonder wrochten, dientengevolge is er nooit een wonder gewrocht”. Wonderen zijn de vruchten van geloof. Niemand heeft ooit beweerd dat ongelooft ze verrichten kan.

De tijd staat mij niet toe dit onderwerp verder op te volgen, noch is het noodig om zulks te doen. Niettemin, alvorens mijn plaats in te nemen, zou ik gaarne nog een punt aanroeren, naar voren gebracht door Carlyle's scherpe vraag: „Was de mensch tegenwoordig bij de schepping?”

Een dergelijke vraag werd eens gesteld aan een rechtvaardig man, Job genaamd, en werd beantwoord door God „uit een onweder”, zeggende: „Waar waart gij, toen ik de aarde grondde? Geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijt. *** Toen de morgensterren tezamen vroolijk zongen en al de kinderen Gods juichten?” (Job 38: 1-7.)

Job schijnt de vraag niet beantwoord te hebben. Misschien was hij niet „kloek van verstand” genoeg, en, in tegenstelling met genoemde „verlichte” klas, wilde zich niet voorgeven iets te weten dat hij niet wist. Maar een andere rechtvaardige man, Abraham geheeten, die vier eeuwen vóór den tijd van Job leefde, had die vraag feitelijk beantwoord; zijn antwoord sliep vóór tweeduizend

jaren in de omwindselen van een mummie in de catacomben van Egypte, het uur afwachtende, wanneer Joseph Smith zijn vertaling van het Boek van Abraham aan de wereld zou geven. Daar in zegt de vader der geloovigen: „De Heere nu had aan mij, Abraham, getoond de intelligenties, die georganiseerd waren eer de wereld was; en onder al deze waren er vele van de edelen en grooten;

En God zag deze zielen, dat zij goed waren, en Hij stond in hun midden, en Hij zeide: Deze zal Ik tot Mijne regeerders maken; want Hij stond onder diegenen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren; en Hij zeide tot Mij: Abraham, gij zijt één hunner, gij waart gekozen vóór gij geboren waart.

En er stond één in hun midden, die aan God gelijk was, en Hij zeide tot diegenen, die met Hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is aldaar ruimte, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen eene aarde maken, waarop dezen kunnen wonen;

En wij zullen hen hiermede beproeven, om te zien of zij alle dingen willen doen, hoedanig ook de Heere hun God aan hen zal gebieden;

En zij, die hunnen eersten staat behouden, zullen meerder ontvangen; en zij, die hunnen eersten staat niet behouden, zullen geen glorie in hetzelfde koninkrijk hebben met diegenen, die hunnen eersten staat behouden; en zij, die hunnen tweeden staat behouden, zullen glorie voor eeuwig en altijd op hunne hoofden vermeerderd hebben.” (Abr. 3: 22-26.)

Hoe majestueus! Hoe verheven! En hoe wonderbaarlijk verstaanbaar!

Zekerlijk getuigt het boek van Abraham voor zichzelf van zijn heiligen oorsprong. De verhevenheid van zijn leerstellingen en de geest, die ze vergezelt, vormen een vaststaand bewijs, dat zij regelrecht van den hemel nedergekomen zijn.

Ik heb in mijn gedachten een gesprek, dat ik eens had met den overleden bisschop Spalding, van de Episcopaalsche Kerk, wiens ontijdigen, door een ongeluk veroorzaakten dood wij allen betreuden. Hij had het boek van Abraham aangetast in een gepubliceerde uiteenzetting en werd beantwoord door een aantal broeders door de pers. Spoedig daarna ontmoette ik den bisschop, met wien ik tamelijk goed bekend was en hij zeide tot mij: „Waarom hebt u mij niet beantwoord?” „Ik heb het gedaan”, zeide ik, „ik heb u overal in dit land beantwoord, maar het is niet in de courant gekomen.” „Zoo, zoo, en wat heeft u dan wel gezegd?” vroeg hij. „Ik heb dit gezegd:

Waarheid is waarheid, waar ook gevonden,
Op Christelijke, dan wel heidensche gronden.

En of het genomen wordt uit een ouden heuvel in Noord-Amerika, zocals het Boek van Mormon, of uit de catacomben van

Egypte, zooals het Boek van Abraham, als het waar is, dan is het waar, onverschillig wie het vertaald heeft, of hoevele veronderstelde fouten er mogen voorkomen in de vertaling. De hoedanigheid van den inhoud en de geest, die er mede gepaard gaat, stellen de waarheid en de echtheid meer vast dan eenig ander ding in de wereld. Wij herkennen de gedichten en werken van Shakespeare. Letterkundigen verstaan het verschil tusschen die werken en alle andere. Wij herkennen de verzen van Milton aan den Miltoniaanschen klank; de gedichten van Byron en Tennyson aan den Byroniaanschen en Tennysoniaanschen klank. Dan, als God spreekt, waarom zou het dan geen Goddelijken klank dragen, iets dat geen mensch kan nabootsen en niemand dan een kenner van geestelijke dingen ten volle kan waardeeren?"

Bisschop Spalding stemde met mij in. Niet betreffende het Boek van Abraham, doch aangaande de beste methode om een boek te toetsen. „Ik ben het met u eens”, zeide hij, „dat de hoogste bewijzen van de waarheid van eenig werk de geest, dien het ademt en de wijsheid, die het inrent, zijn.” „Dan”, zoo sprak ik, „behoeft dit Boek van Abraham niet verdedigd te worden door mij, noch door iemand anders. Het spreekt voor zichzelf; het verdedigt zichzelf. Het verklaart zichzelf goddelijk, door de grootheid van zijn taal, de verhevenheid van zijn leeringen en den geest, die ze door-dringt.”

Kort vóór dien tijd had ik een gesprek met een anderen beoordeeler van onze heilige boeken. Hij begroette mij op de straat met de vraag: „Bisschop Whitney, gelooft u in het Boek van Mormon als het woord van God?” „Dat doe ik zeker”, gaf ik ten antwoord. „Welnu, kan God niet taalkundig spreken?” „Natuurlijk wel.” „Waarom dan werd deze taalfout in het Boek van Mormon gelaten?” — en hij noemde het op. „Wilt u dat werkelijk weten?” „Ja”, zeide hij. „Welnu, ik denk dat het daar gelaten is, juist om u uit de kerk te houden.”

Hij scheen verwonderd. „Wil God mij niet in Zijn kerk hebben?” „Nee”, antwoordde ik, „Hij wenscht alleen eerlijke waarheidszoekers; als u meer gevoelt voor een taalfout, dan voor de zaligheid van uw ziel, zijt gij niet geschikt voor het Koninkrijk der Hemelen, en de Heere wil u niet hebben.”

Hij stond verbaasd. Dat was iets, waarover hij nog niet gedacht had. Hij gevoelde ongeveer zooals Goliath, toen de steen in zijn voorhoofd zonk — zooiets was zijn hoofd nooit tevoren binnengedrongen.

Nu terug naar het Boek van Abraham. „En toen zeide de Heere: Laat ons nederdalen; En zij daalden neder in den beginne, en zij, dat is de Goden, organiseerden en vormden de hemelen en de aarde.”

De schepping was tweevoudig, ten eerste geestelijk; ten tweede tijdelijk. Alle Goddelijke scheppingen hebben een geest, zelfs de

boomen en de bloemen. In andere woorden, zij zijn zielen, geest en lichaam vereenigd.

Een geleerd man, die scheikundige was, stelde zich tot taak om een graankorrel te maken, een nabootsing van één die door den God der natuur bereid was. Zulk een graankorreltje nemende, verdeelde hij de samengestelde stoffen en vond dat er in de compositie zooveel kalk was, zooveel kiezelzuur, zooveel van deze grondstof en zooveel van gene. Dan dezelfde hoeveelheden van die grondstoffen nemende, bracht hij ze tezamen met zijn scheikundige bedrevenheid en schiep een graankorreltje, zooveel gelijk aan het natuurlijke graan, dat het oog geen verschil kon bespeuren. Maar er was een verschil — een ontzaglijk groot verschil. Hij plantte de twee korreltjes en die ééne, die God gemaakt had, sprong op, terwijl degene, die door den mensch gemaakt was, verbleef. Gods graan had een geest, de andere geenszins.

„Er is een geest in den mensch en de inspiratie van den Almachtige geeft het verstand.” Er is een geest in al de scheppingen van Onzen Vader. Zij werden gemaakt „voor een wijs en heerlijk oogmerk” en zullen eeuwig voortduren in het groote hiernamaals. Op den gedenksteen van zijn lievelingshond schreef de dichter Byron dit wijsgeerige grafschrift: „Onthouden in den hemel van de ziel, die hij op aarde hield.” Maar het „Mormonisme” leert zulk een leerstelling niet.

Joseph Smith verklaart dat niet alleen het menschelijk geslacht, doch ook de lagere rangen der dieren-schepping ontworpen waren voor een eeuwig geluk. Ook Johannes de Openbaarder leert dezelfde leerstellingen in de verheven symbolen der Openbaringen.

Deze aarde was geschapen niet uit niets, zooals ouderwetsche theologie beweert, maar uit eeuwigen geest en eeuwige stof en is slecht één uit millioenen, aan haar gelijk, die geschapen, bevolkt en verlost zijn door denzelfden Alwijzen God, Die Zijn kinderen hier geplaatst heeft, voornamelijk om hun geesten lichamen te geven, opdat zij zielen mochten worden, tot eeuwigen vooruitgang en vermeerdering van staat; ook dat het gezien mocht worden of zij alle dingen zouden doen, die de Heere van hun handen verischen zou.

Wij zijn hier voor opleiding en ontwikkeling, door vreugde en verdriet, door glimlachen en tranen, door genot en pijn, bitter en zoet, licht en duisternis, de wederwaardigheden en tegenstellingen van het sterfelijke leven doormakende, opdat wij wijs zouden worden en een heerlijke ondervinding mochten opdoen. En als wij nu wandelen door geloof, zooals wij eens wandelden door aanschouwing en dezen tweeden staat behouden, zooals wij den eersten staat behouden hebben (en „vermeerderd” werden door zulks te doen), zullen wij de beloofde vergelding oogsten en „zullen glorie voor eeuwig en altijd op onze hoofden vermeerderd hebben.”

Ja, Carlyle, de mensch was bij de schepping tegenwoordig —

maar niet met zijn sterfelijke ondervinding, ook niet met zijn sterfelijke blindheid. Met een helder en onbewolkt gezicht zagen wij de heerlijkheid van de fundamenten der aarde aan en het was omreden wij de heerlijkheid konden aanschouwen, die voorbij de sombere periode lag, dat „de morgensterren tezamen vroolijk zongen en al de kinderen Gods juichten.”

(Vertaald door J. R.)

VOOR HET JONGE VOLKJE.

Een Evangelisch A B C.

J is Joseph de Profect, een Ziener, uitverkoren,
 Hij zag den Vader en den Zoon, mocht beider stemmen hooren.
 Verlicht door openbaring, werd hij de hersteller van
 De Kerk van Jezus Christus en het Evangelie-plan.
 Hij werd geplaagd, verjaagd, vervolgd om zijn zoo prijslijk streven,
 Tot eind'lijk waarheidhaters hem beroofden van het leven.
 Maar werd zijn loopbaan hier verkort, zijn Werk werd niet gestuit,
 De Kerk van Jezus Christus bloeit, breidt wijd en zijd zich uit.

K is de Kerk van Christus, geen hout en geen gesteente,
 Maar menschen, één van doel, de levende gemeente.
 De vroegerdaagsche Kerk bleef niet op aard bestaan,
 Men zag in leerbederf en zonde haar vergaan.
 Dat was weleer voorspeld: er zou een afval wezen,
 Maar ook een kerk herstelt staat in Gods Woord te lezen.
 Die tijd brak heden aan: God bleef Zijn Woord gestand,
 Gaf 't Laterdaagsche Volk weer 't oude kerkverband.

L is het leven hier, het leven op onze aarde,
 Een voorbereidingsschool voor hooger zielewaarde.
 Wij wand'len door geloof op de ondermaansche paân,
 Maar eens aanschouwen wij (dat was in 't voor-bestaan).
 Wij worden hier getoetst: zij die zich deugdzaam toonen,
 Ontvangen eer en gloor waar God en Christus wonen.
 Zij klimmen op en op: daar is geen paal noch grens
 Aan het ontwikk'lingspad van den getrouwen mensch.

M is Moroni, die, als een verrezen wezen,
 Aan Joseph Smith verscheen; hij leefde lang voor dezen
 In Noord-Amerika, verborg met eigen hand
 Daar een geschiedboek van de menschen van dat land.
 Dat boekwerk kwam hij nu den jongen Joseph toonen:
 't Is 't Boek van Mormon thans (vandaar de naam „Mormonen”).
 't Is een Gewijd Verslag, hetwelk getuig'nis geeft,
 Zoals het Bijbelboek, van Hem die eeuwig leeft.

(Wordt vervolgd.)

DE WAARDE VAN ONDERVINDING.

Er waren enkele geesten met God, die zoo goddeloos en rebelleerend waren, dat zij uit den hemel geworpen en de duivel en zijn engelen werden; maar ook enkelen, die zulk een edelheid van karakter ontwikkeld hadden, dat God hen terzijde gesteld of verordineerd heeft om Zijn regeerders te worden. Tusschen deze twee uiterste van goed en kwaad in, gehoorzamen en rebelleerenden, waren zonder twijfel alle graden van getrouwheid en edelheid van gedrag en ik opper de opinie, dat de hoeveelheid en soort van ontwikkeling in dat voorbestaan het karakter in dit leven beïnvloedt en voorrechten en zegeningen binnen het bereik der menschen brengt, evenredig aan hun getrouwheid in de geestenwereld. Maar toch wil ik niet verstaan worden als te zeggen dat zij, die geboren worden in weelde en genot, wier levens 'n onafgebroken cirkel van plezier en geluk schijnt te zijn, om die redenen geesten in den eersten staat waren, die hoog ontwikkeld waren in verfijning en dapper voor God en Christus. Betreffende dezen tegenwoordigen staat van bestaan als een sfeer waartoe de mensch gezonden is om ondervinding op te doen en verder de intelligentie in zich te ontwikkelen, wel als kennis van goed en kwaad, hun contrast en aanraking, te verkrijgen — beweer ik dat diè toestand in het leven, berekend om den mensch de wijdste ondervinding te geven, degene is, die het meest gewenscht is; en hij, die het verkrijgt, den meest bevoorrechte van God is.

Ik mag verder verklaren, dat ik het redelijk vind, volgens gezond verstand, om te zeggen dat sommige van de nederigste roepingen des levens, de paden, die door de diepste valleien van verdriet en over de ruwste rotsen van tegenspoed leiden, juist degene zijn die, indien een mensch ze bewandelt, het beste het doel van zijn bestaan in deze wereld bevorderen. Die stroom, die over rotsen en klippen springt, vervolgens vallend door een enge, ruwe bergpas, zich verdeelt in kabbelende beekjes, nu zich verlustigend in de zonnestralen of zilveren maneschijn, dan weer zich verbergend in de schaduw als het zich wendt onder groen loover, en ten laatste zijn snelheid vermeerderd als het zich van een steile helling in den oceaan stort — houdt zijn water helder en klaar; terwijl de stilstaande poel vol met kroos groeit; een plaats voor padden is om te telen; de lucht verpest met ziektekiemen — zijn water is troebel en geheel en al onaangenaam. Zoo is het met het leven van een mensch. De omgeving, die iemand plaatst, zoodat hij altijd op een onafgebroken vlakte van voorspoed mag wandelen en niets anders dan zijn eigen plezier kan zoeken, is niet de beste onder de gaven van God. Want in zulke omgevingen vervalt de mensch spoedig in een toestand gelijk aan de stilstaande poel; terwijl zij, die te kampen hebben met moeilijkheden, gevaren trotseeren, telcursellingen verduren, worstelen met moeiten, het brood van tegenspoed eten en water van beproeving drinken, een moreele en geestelijke sterkte ontwikkelen, gepaard met een reinheid van leven en karakter, geheel vreemd tot de erfenamen van groote weelde, genot en plezier.

Wat de bergengte, de vooruitstekende klippen en steile hellingen voor den stroom zijn — het in staat stellend om voort te snellen, zich reinigend door zijn eigen stuwkracht — dat zijn wat wij doorgaans noemen tegenkampingen voor het leven van den mensch — zij zijn slechts de middelen van vooruitgang en reiniging — het pad van vurige beproeving is dat, hetwelk verordineerd is door God voor Zijn bevoorrechte zonen.

Om dit te bewijzen, verwijs ik u naar de levens der heiligen en profeten; doch boven alles naar het leven van den Zoon van God zelve. Het leven van den Profet Joseph Smith is een tweede duidelijk bewijs. Hij placht te zeggen:

„Ik heb gewaad in beproevingen, lippen-diep; doch elke golf van tegenspoed die mij trof, dreef mij slechts des te dichter naar God.”

Ouderling B. H. Roberts, in „The Gospel”.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

HEBT ELKANDER HARTELIJK LIEF.

„Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt..... Hieraan zullen zij allen bekennen dat gij Mijne discipelen zijt.”

Dit was des Meesters vaarwelraad aan Zijn discipelen. Boven alles wenschte Hij dat vóór en na Zijn vertrek zij deze ééne eigenschap van liefde en eerbied vóór elkander zouden ontwikkelen, tot dien graad van volmaaktheid, dat zij elkander konden beminnen en gevoelen voor elkaar, zooals Hij hen bemind en voor hen gevoeld had. „Gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.” Hij kende beter dan gij en ik ooit zullen kennen, de noodzakelijkheid en innerlijke waarde van zulk een liefde, die bestaan zou en ontwikkeld moest worden onder Zijn volgelingen, en nog meer in het bijzonder onder Zijn dienstknechten, die noodzakelijkerwijs Zijn werk zouden moeten voortzetten, nadat Hij hen verlaten zou hebben. Hij besepte dat zij het slechts dan met succes en macht konden doen, als zij tezamen verbonden zouden zijn door de sterke banden van liefde en toegenegen gemeenschap; dat zij moesten leeren om elkander te ondersteunen en verdedigen in rechtvaardigheid, zoowel als om elkanders fouten en zwakheden te verdragen met geduld en den geest van vergevensgezindheid. „Hieraan zullen zij allen bekennen dat gij Mijne discipelen zijt.” Hun liefde voor elkander, hun reine levens in woord en daden, moesten welsprekend getuigen van het wonderbare evangelie, hetwelk Hij hen zond om te prediken, zoodat anderen, de deugden en oprechtheid van hun levens ziende, bewogen zouden worden om hen gelijk te zijn, ook getrouwe volgelingen van den Heer Jezus Christus.

„Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt.” En „Zoo gij Mij liefhebt, onderhoudt Mijne geboden.” De Apostel Johannes, die deze woorden gehoord had van de lippen van den Meester, riep uit: „Geliefden! indien God ons alzo lief heeft gehad, zoo zijn ook wij schuldig elkander lief te hebben.” „Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft”, en „Indien iemand zegt: Ik heb God lief; en haat zijnen broeder, die is een leugenaar; want die zijnen broeder niet liefheeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, dien hij niet gezien heeft? En dit gebod hebben wij van Hem, namelijk dat wie God liefheeft, ook zijnen broeder liefhebbe.” „Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijne discipelen zijt.”

Het kenmerk van waar discipelschap is liefde. Jezus kende de kracht ervan beter dan iemand anders en in al Zijne leeringen, in al Zijn bliken van vriendschap en in al Zijn vermaningen, was liefde duidelijk geopenbaard. Paulus verstond eveneens de deugd en de machtige sterkte van liefde, want Hij zeide: „Al ware het, dat ik de talen der menschen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zoo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden.” Zoo zal het immer zijn; geen mensch kan dit evangelie prediken, tenzij hij de liefde van God brandende in zijn hart heeft, en hij kan de liefde van God niet bezitten, tenzij hij zijn medemensch liefheeft. Dus u en ik zullen den zege behalen naar gelang wij deze eigenschap ontwikkelen en ten toon spreiden.

Indien gij macht wenscht, of invloed, of dat menschen in u gelooven en u liefhebben, dan moet gij eerst hen liefhebben. Het volgt elkander op zoo zeker als de nacht den dag opvolgt, dat

„Liefde voor liefde moet zeker rijpen,
Haat voor haat groeit zeker voort.”

Het is een schuld, die wij onzen naasten schuldig zijn, om hen steeds het beste van ons te geven; noch somberheid, noch schaduw, noch ontmoediging, doch blijmoedigheid, hoop en vreugde.

„Gij zult den Heere uw God liefhebben met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en grootste gebod; en het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uwen naaste liefhebben gelijk uzelve.” Wij zijn geboden om de lichten in deze wereld te zijn, en onze lichten zóó te laten schijnen voor onze medemenschen, opdat zij onze goede werken mogen zien (weten dat wij Zijn discipelen zijn), en onzen Vader die in de hemelen is, verheerlijken.

Er is geen licht in ontevredenheid, klagen en somberheid; en wij erkennen niet dat God ons gedenkt in ons leven als wij schaduwen rond ons laten hangen. Wij zouden onze pijnen, onze zorgen, onze moeiten, in onze harten verbergen, maar de goede vertroosting van God aannemen en het licht van Goddelijke tevredenheid van onze aangezichten doen uitstralen. Dan zouden wij onzen kommer en inspiratie voor liefdediensten doen worden. En door dat te doen behalen wij de overwinning over ons verlies en verdriet en stralen de zegen van liefde en blijmoedigheid uit op allen om ons heen.

„Begraaf Uw lieve dooden,
Diep, zeer diep in Uw hart;
Dan zullen zij leven, U minnen,
Tot gij Uw leven verlaat.

„Uw borst zij dan een hemel
Voor hun verheven geest;
En zijn zij schitt'rende engelen
U in Uw leven geweest.

„Begraaft gij dan U w l e v e n,
 Zeer diep in Uws naasten hart;
 Dan leeft gij voort, bemind steeds,
 Hoewel Uw harte niet meer slaat.

J. P. LILLYWHITE.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

WILLY RESKE.

AVONDMAALVERS VOOR SEPTEMBER 1926.

Zijn kostbaar bloed, het vloeide vrij
 Zijn lichaam werd gegeven;
 Doch in Zijn sterven vinden wij
 Als zondaars, weer het leven.

Naspel.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR SEPTEMBER 1926.

(Jakobus 5de hoofdstuk, vers 14 en 15.)

„Is iemand krank onder u? dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in den naam des Heeren; En het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten.”

AMERIKA, DE „WIEG VAN VRIJHEID”. *)

Geen koning zal heerschen in het land.

De machthebbende standplaats der Vereenigde Staten in de wereld onder de mogendheden en de voorname plaats, welke de Amerikaansche natie zal innemen als de vertegenwoordiger en overwinnaar der menschelijke rechten, waren alle voorzien en voorspeld lange eeuwen vóór het begin van het Christelijk tijdperk. Zulks luidt het verslag van het Boek van Mormon.

De profeet Nephi was één van het oorspronkelijk gezelschap, die onder de leiding van zijn vader Lehi Jeruzalem verlaten had in het jaar 600 v. Chr. en reisde naar de Arabische kust, van daar trekkende naar het Amerikaansche vasteland in een vaarttuig, hetwelk zij gebouwd hadden zooals, eeuwen tevoren, Noach de ark gebouwd had onder Goddelijke leiding.

In den beginne van den uittocht, terwijl de reizigers zeewaartsch trokken door de woestijnen van Arabië, openbaarde de Heer aan Nephi, dat een gedeelte van het nakomelingschap van zijn broederen geslagen zou worden door den rechtvaardigen toorn Gods; en het werd uitdrukkelijk aangetoond dat de natie, die uit het kleine gezelschap zou voortkomen, zou zijn aan gene zijde der zeeën, afgezonderd van alle andere volken. Zoo gaat het verslag van de openbaring aan Nephi, den Profeet, de gebeurtenissen opgeteekend zijnde in den verleden tijd, alsof het reeds plaats gevonden had:

„Het geschiedde dat ik vele wateren zag; en zij scheidden de heidenen van het zaad mijner broederen, En het geschiedde dat de engel tot mij zeide: Zie, de toorn van God is op het zaad uwer broeders. En ik zag eenen man onder de heidenen, die gescheiden was van het zaad mijner broeders door de vele wateren; en ik zag den Geest Gods, die op den man nederdaalde; en hij ging voort op de vele wateren tot het zaad mijner broeders, hetwelk in het beloofde land was.” (B. v. M., I Nephi 13: 10-12.)

Lehi en zijn volk waren Hebreërs; alle andere naties worden in het Boek van Mormon als „Heidenen” aangeduid. Zooals latere gedeelten van het verslag duidelijk maken, is „het beloofde land” het vasteland van Amerika. De „man onder de heidenen”, die over de vele wateren moest komen en de afstammelingen van Nephi's broederen zou ontdekken, op wie de toorn Gods gevallen was, was Christoffel Columbus, wiens zending juist zoo zeker tevoren aangewezen was als die van eenigen profeet. Daarop volgt de voorspelling van de verhuizing der Pelgrim-Vaderen, welke beschreven worden als „andere heidenen”, voortgaande uit gevangenschap, terwijl de daarop volgende bewoning van het land door menigten van Heidenen, die als een natie voorspoed zouden genieten en de Indianen onderwerpen, zeer indrukwekkend uiteengezet wordt.

*) Zondagsschoolles voor Ouders en Theologie-klas.

F beleeftent van gene ryde
V Columbus.

Israel = *Uyden Gods* = *Hebreewsch*
Joden (verbastering van *Judeeers*)
naam *7 d. Israëlieten.*

De worsteling van de Amerikaansche kolonies voor onafhankelijkheid was voorzgd en de verzekering dat de macht van God gebruikt zou worden om hen de overwinning over „hun moederheidenen” te doen behalen, was gegrift op duurzaam metaal lang vóór het bestaan der Westersche wereld plaats vond, zelfs in de droomen van het menschdom.

I } Zoo luidt het oude verslag: „Het geschiedde dat ik, Nephi, zag dat de heidenen die voortgegaan waren uit de gevangenschap, zich vernederden voor den Heere, en de kracht des Heeren was met hen. Ik zag dat hun moederheidenen tezamen vergaderd waren op de wateren en eveneens op het land om tegen hen te strijden. En ik zag dat de kracht Gods met hen was en eveneens dat de toorn Gods op al degenen was, die tegen hen vergaderd waren om te strijden. En ik, Nephi, zag dat de heidenen, die uit de gevangenschap uitgegaan waren, verlost werden door de kracht Gods uit de handen van alle andere natiën.” (1 Nephi 13: 16-19.)

2 } In het bezuinigende plan van God, Amerika, hetwelk inderdaad het land Zion is, was tevoren reeds toegewijd als het tehuis van een vrije en onafhankelijke natie. Het is de goddelijk verzekerde erfenis van het „Huis van Israël”; en menschen van alle landen die de wetten van rechtvaardigheid willen onderhouden, wetten, die de beginselen van ware vrijmoedigheid belichamen, kunnen door opname leden van het „Huis van Israël” worden. Voor een wijs oogmerk was dit beloofde land, het Amerikaansche vasteland, lang verborgen gehouden van de kennis der menschen; en de hand des Heeren is machtig geweest in het leiden van de ontdekking ervan, alsook in het oprichten van de natie van belofte en bestemming daarop. Nephtische profeten herhaalden deze plechtige verzekering en maakten als de wil en het oogmerk van God bekend, dat het gouvernement van het land een gouvernement van het volk zou zijn en geen dwingelandij van koningen.

Lehi was zeer uitdrukkelijk in het verklaren van des Heeren doel om Amerika toe te wijden als een woonplaats voor vrije menschen, op voorwaarden van rechtvaardigheid. „Daarom, ik, Lehi, profeteer volgens de werking des Geestes, die in mij is, dat er niemand tot dit land gebracht zal worden, tenzij hij gebracht worde door de hand des Heeren. Daarom is dit land toegewijd aan degenen, die hij zal brengen. En indien zij Hem zullen dienen volgens de geboden die Hij gegeven heeft, zal het een land van vrijheid voor hen zijn; daarom zullen zij nooit in gevangenschap gebracht worden, tenzij het zal zijn ter oorzaak hunner boosheden; want boosheden zullen bestaan; doch vervloekt zal het land zijn om hunnentwil; maar voor de rechtvaardigen zal het voor eeuwig gezegend zijn. En ziet, het is wijsheid, dat dit land nog onbekend blijve voor de overige natiën; want ziet, vele natiën zouden tot het land gaan, zoodat er geene plaats voor eene inwoning zoude zijn.” (2 Nephi 1: 6-8.)

(Genomen uit „The Vitality of Mormonism”, geschreven door J. E. Talmage.)

op een rechte Maat
van America
door alle middelen de hand
des Heeren

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Hierbij plaatsen wij weder een gedeelte van „Het Ware Mormonisme”, hetwelk wij onzen lezers sinds Februari onthouden hebben, voor zekere redenen. Voor hen, die niet op de hoogte waren met het doel van dit artikel in ons tijdschrift, door latere inschrijving dient het hier gezegd, dat het gegeven is als geschiedenis, doch niet als leering onzer Kerk, wat dan ook wel door de nadenkende lezers zal bemerkt worden. Wij hopen deze geschiedenis in het vervolg zonder verdere storingen op te volgen. De Redactie.)

(Vervolg.)

Anti-Mormoonsche agitatie, die vele jaren duurde, bewoog het Congres, twee scherpe maatregelen tegen den veelvoud-echt te nemen. De eerste was de Edmonds Law (Maart 1882), die voorzag in gevangenisstraf en geldboeten voor polygamie en onwettelijke samenwoning. Tevens bepaalde de wet, dat de uitoefenaar van òf de eene, òf de andere praktijk, of wie er maar in geloofde, geen dienst mocht doen als jurylid om zulk een geval te berechten. Tevens ontnam de wet allen polygamisten het stemrecht en maakte hen onverkiesbaar. Toch was die wet nog niet streng genoeg in de oogen van de anti-Mormoonsche aanvoerders. Dus werd er in Maart 1887 de Edmonds-Tucker Bill aan toegevoegd. Die wetsvoordracht voorzag er in, dat de echtgenooten gedwongen mochten worden te getuigen; dat bevelen tot inhechtenisneming uitgevaardigd mochten worden als het geloofd werd dat een getuige niet verschijnen zou; dat de Territoriale wet, waaronder de Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche Heiligen als een corporatie erkend werd, opgeheven zij; en dat elke kiezer een toets-eed onderworpen worde.

Dat ten minste enkele nationale wettenmakers het barre van deze wetten konden zien, bleek uit hun verklaringen in den Senaat en in het Huis van Afgevaardigden. Mr. Bennett, afgevaardigde van Noord-Carolina, noemde dat gedeelte van het wetsvoorstel, dat de Mormoonsche Kerk in staat van liquidatie stelde, niet alleen overbodig, maar afgrijpselijk en ongrondwettelijk. Senator Vest verklaarde dat hij zich verzette tegen de openbare meening, die het aannemen van de wetsvoordracht Edmonds-Tucker eischte, wat ook de gevolgen mochten zijn, die hij voor zichzelf daarmee inoogsten zou. „Het is bloote, eenvoudige, boude confiscatie en niets anders”, sprak hij, doelende op de clause, die de

opheffing der Kerk en de afwikkeling harer zaken beoogde. „De heele geest van deze toets-eed-wetgeving is verkeerd”, voegde hij er aan toe, „en is in tegenstrijd met de beginselen en den geest van onze republikeinsche instellingen”. Niettemin werden beide wetsvoorstellen aangenomen.

Deze wetten waren echter heel zachtaardig vergeleken bij den geest, waarin zij uitgelegd en uitgevoerd werden. Toen de toets-eed geformuleerd was, bevatte hij deze zinsnede: „Bovendien zweer ik..... dat ik niet samenleef of -woon met meer dan één vrouw in den echtstaat.” Deze gespatieerde clausule (die echter niet in de Edmonds Wet voorkwam) en een vruchteloze poging, later gedaan, om zekere voorname niet-Mormonen te straffen voor het samenwonen met meer dan één vrouw niet in den echtstaat, leidde Senator Brown er toe, toen de wetsvoordracht-Edmonds-Tucker onder bespreking was in den Senaat, een amendement voor te stellen, dat „deze en de voorgaande sectie toepasselijk maakt zoowel op niet-Mormonen als op Mormonen”; een voorstel, dat Senator Edmonds erg schokte.

(Wordt vervolgd).

NIEUWS IN HET ZENDINGSVELD.

Te Hoogkerk, Groningen, werd een openlucht-vergadering gehouden den 10den Juli, om 7 uur 's avonds. Een gebed door G. de Vries werd opgezonden na het zingen van eenige liederen, en de beginselen en waarheden van onze herstelde boodschap werden uiteengezet door P. van Komen en Wm. Postma. Geëindigd werd met dankzegging van M. Dijkstra, en dus werd opnieuw zaad van het eeuwige leven gestrooid onder de menschen.

Eveneens werd een openlucht-vergadering gehouden te Usquert, Gron., den 31sten Juli om 7 uur, door zendelingen en leden, met medewerking van het zangkoor van Groningen. Ongeveer 100 volwassen vreemdelingen werden toegesproken, na eenige liederen en een gebed door M. Baptist, betreffende het evangelie door P. van Komen, J. Zilver schoon en J. F. Steenblik, waarna J. van Komen eindigde door dankzegging. 350 Tractaten werden verspreid en 70 boekjes verkocht of weggegeven.

Om ons heen: Verscheidene doopgelegenheden hebben plaats gevonden te Rotterdam, Utrecht en Groningen gedurende de laatste maand en wel als volgt: te Rotterdam 2 leden, Dordrecht 4, Delft 1, Groningen 3, Amersfoort 2 en Utrecht 1.

ONTSLAGEN EN AANGEKOMEN.

Ouderling P. S. Jensen is eervol van zijn zending hier te lande ontslagen, na werkzaam geweest te zijn in de volgende plaatsen: Harlingen, Win-schoten, Apeldoorn en Rotterdam, alwaar hij het laatste jaar zijner zending doorbracht als secretaris der Zending. Wij wenschen hem Gods voor-spoed op zijn verderen levensweg.

Den eersten Augustus zijn te Rotterdam aangekomen ouderlingen Gra-dus J. Nakken en James V. McGrath, die hun tijd in ons zendingsveld zullen doorbrengen.

VERPLAATSINGEN EN BENOEMINGEN.

Als gemeente-president van Groningen is benoemd Ouderling J. F. Steenblik. Ouderling Wm. Postma zal te Rotterdam werkzaam zijn. In de Amsterdamsche Conferentie zijn de volgende veranderingen aangebracht: Ouderling R. Ravston, gemeente-president van Haarlem; te arbeiden met Ouderling Royal G. Smith; Ouderling A. R. Venema als gemeente-president van Den Helder met Ouderling G. A. Grover; en Ouderling C. F. Berghout is in Amsterdam geplaatst, alsmede ouderling J. W. Esplin, onlangs gearriveerd.

In de Rotterdamsche Conferentie is eveneens verplaatst Ouderling E. L. Brinton, die nu te Den Haag werkzaam is. De onlangs aangekomen Ouderling I. S. Ward is eveneens daar werkzaam. Ouderling R. A. Matson is te Leiden; als gemeente-president van Schiedam is aangewezen Ouderling Wm. J. Denkers, te arbeiden met V. T. Holland, Ouderling J. van den Berg van Amsterdam zal te Delft arbeiden met ouderling M. Webb.

De volgende ouderlingen zijn nu in de Utrechtsche Conferentie werkzaam: Ouderlingen C. F. Newbold en R. J. Hutchinson in de Utrechtsche vertakking; gemeente-president van Amersfoort R. B. Taft; als vertakking-president te Apeldoorn J. B. Bernards, en Ouderling R. Dale Snow is nu te Arnhem. Ouderlingen T. B. Harmsen en D. E. Hamilton van Delft zullen de volgende maanden doorbrengen als reizende zendingen zonder buidel of male, ten westen en zuiden van Rotterdam.

AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE.

De Amsterdamsche halfjaarlijksche conferentie zal gehouden worden Zondag 29 Augustus a.s., en drie vergaderingen zijn belegd dien dag, te houden in de zaal der Kerk, Weteringschans 101; 's morgens 10 uur en 's avonds 7 uur voor leden en onderzoekers. 's Middags 2 uur wordt een vergadering gehouden voor de leden.

Een zendingenvergadering zal gehouden worden Zaterdag 28 Augustus 2 uur.

Wij hopen uw medewerking te genieten in deze conferentie, door uw aller opkomst, ter verhoogen van ons succes.

INHOUD.

Redevoering gehouden in de zes en negentigste Jaarlijksche Conferentie door ouderling O. F. Whitney . . . blz. 241	Amerika, de „Wieg van Vrijheid” blz. 252
Voor het jonge volkje . . . „ 247	Het ware Mormonisme . . . „ 254
De waarde van ondervinding „ 248	Nieuws in het Zendingveld „ 255
Hebt elkander hartelijk lief „ 249	Ontslagen en aangekomen . „ 255
Zondagsschoolwerk. . . . „ 251	Verplaatsingen en benoemingen „ 256
	Amsterdamsche Conferentie „ 256

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.